

Tunnelvisie

Eerste druk: oktober 2025

Copyright © 2025 Jelle Lemstra
Brave New Books.nl
Omslag © Luuk Kamphuis
Auteursfoto © Luuk Kamphuis
ISBN: 9789465314167

Jelle Lemstra

Tunnelvisie

BRAVE NEW BOOKS

*People are strange
When you're a stranger
Faces look ugly
When you're alone
Women seem wicked
When you're unwanted
Streets are uneven
When you're down*

The Doors – People are Strange
1967

Zomer 2002

Hoofdstuk 1

Zondagnacht 3:19 uur.

Schrikkend schiet ik wakker, terwijl ik badend in het zweet mijn sperma in mijn onderbroek voel plakken.

Wat een vreemde droom weer... Een droom die ik zoals gewoonlijk amper kon plaatsen.

Wat ik nog wist is dat Ashley erin voorkwam, een mokkel van één straat verderop waar ik regelmatig op zat te rukken terwijl ik haar profiel op Kindertent.nl liep te bekoekeloeren.

Terwijl ik rechtop in bed ga zitten schieten er ineens weer een aantal elementen uit deze krankzinnig vreemde droom bij mij te binnen.

Ik zag Ashley in de Spuitstraat lopen, een paar straten vanaf mijn huis. En terwijl ik haar volgde zag ik uit haar handtas een piepklein bosje haar steken.

Schaamhaar?

Nee dat was het niet. Het was van een compleet andere structuur, maar ik kon het in mijn hoofd totaal niet plaatsen.

Godverdomme, waarom ben ik toch altijd zo'n compleet oversekste seksmaniak, dacht ik in mijzelf.

(Ik ben overigs zestien jaar oud en nog altijd maagd maar dat even terzijde)

Seksmaniak. Man, ik moest al lachen bij de gedachte.

Terwijl hij haar achternaliep via de Spuitstraat naar het Kornalijnpad, zag ik dat het bos haar langzamerhand steeds langer werd. Alsof het tientallen centimeters groeide per seconde. Terwijl het steeds meer tot mij doordrong in wat voor bizarre toestand ik mij op dat moment bevond zag hij hoe dat groeiende bos haar vanuit haar tas naar mij toe kroop terwijl zij haar weg vervolgde met immense passen.

Ik wilde het op dat moment op een lopen zetten, maar mijn voeten leken wel vast te staan in cement.

Ik kon geen kant op. Tja, dit is het dan dacht hij op dit moment. Ik sterf hier nu staand in dit cement zonder Ashley ooit gepaald te hebben als een trieste kindertentrukker. Wat een leven heb ik gehad zeg... Terwijl deze gedachte mij bezig hield, schoot er plotseling ook één voet los van de straat en probeerde ik met man en macht de andere voet los te trekken, maar dat bleek een ietwat langer proces te zijn dan hij van tevoren verwachtte terwijl de enorme bos haar naar me toe groeide en zich nu om mij heen begon te wikkelen zoals spider-man zijn web om zijn rivalen wikkelt. Terwijl ik stilstond als een betonpaal voelde ik het haar alle kanten om mijn lichaam heentrekken. Om mijn gezicht, nek, borstkas en steeds verder naar beneden begon het haar strakker te trekken richting de lage regio. (mijn penis en balzak) Met mijn tanden beet ik het web stuk en ik schreeuwde het uit van de vlammeende pijn die ik van onderen voelde. Het was alsof iemand visdraad om mijn balzak had gewonden en steeds strakker begon aan te trekken (als ik überhaupt dat gevoel al kende) Ondertussen bleef het haar maar strakker en strakker trekken en terwijl ik op andere gedachten probeerde te geraken trok het haar nu zo hard dat mijn balkzak van mijn onderlichaam af knapte en ik uitschreeuwend van de pijn mijn genitaliën op het asfalt zag kletteren.

Op dat moment schrok ik badend in het zweet wakker en zijn we weer terug waar het dit hoofdstuk mee begon. Ik stapte al struikelend uit mijn bed, terwijl ik mijn met sperma bevlekte onderbroek uittrok; controlerend of er geen bloedresten in te vinden waren. Ik ging op de wc zitten om te pissen maar dit ging behoorlijk moeizaam omdat de plasbuis nog best vol leek te zitten met drupjes sperma. Na nummer één op het toilet te

hebben gedaan sloop ik de badkamer uit langs de kamer van mijn ouders de trap op richting de zolder waar ik sliep. Mijn moeder werd altijd van iedere poep en scheet wakker dus ik moest voorzichtig zijn. Mijn vader daarentegen zou zelfs nog niet eens wakker schrikken als er een motorblok van een vliegtuig door het dak zou storten dus over hem maakte ik mij geen zorgen. Maar sommige treden kraakten zo ongelooflijk hard en op dat moment glipte mijn Nokia 3310 uit mijn pyjamabroek en kletterde via de treden naar beneden. Op het moment dat mijn hartslag zich hevig versnelde en ik de trap weer afliep (sneller dan de bedoeling was) om mijn mobieltje op te pakken hoorde ik mijn moeder wakker schrikken en schreeuwen:

'Luke, godverdomme het is midden in de nacht, ga terug je nest in. Morgen is het weer vroeg dag voor je!'

Terwijl ik naar boven rende schoot bij mij de gedachte binnen 'Vroeg dag?' Het is al morgen, (of eigenlijk vandaag maar automatisch zei je vaak midden in de nacht 'morgen' als je dezelfde ochtend bedoelde) Zondag en zou ik helemaal niks te doen hebben, behalve dan voor de tv hangen en wellicht Ashley bespioneren met de oude verrekijker van mijn vader die dacht ik nog stamde uit de Vietnamoorlog.

Hij wist niet dat ik deze vaak stiekem gebruikte om naar haar goddelijke lichaam te kijken en moest deze dan ook altijd weer op precies dezelfde manier terugzetten in exact dezelfde positie als dat hij deze in zijn kluis had geplaatst waar ik toevallig de code van wist. De code was namelijk de standaard fabriekscade 0000 en ik denk niet dat mijn vader ooit op het idee is gekomen om deze aan te passen.

Terwijl ik weer in mijn bed lag kon ik de slaap absoluut niet meer vatten en bleef de droom zich maar in mijn hoofd afspelen.

Het in slaap komen leek helemaal niks meer te worden en terwijl het al ochtend begon te worden drukte ik de tv aan om de nachtprogrammering van Cartoon Network nog even te volgen totdat er weer een nieuwe vermoeiende dag aanbrak die helaas voornamelijk ging bestaan uit grasmaaien en andere irritante klusjes schoot mij nu ineens te binnen. Ik maai mijzelf veel liever met mijn gezicht tussen het haar op die doos van Ashley dacht ik.

Weer die oversekste gevoelens en ik voelde alweer een bobbel in mijn broek opkomen. Snel Cartoon Network aanzetten zodat dat gevoel wel weer snel zou verdwijnen wanneer ik Muriel te zien zou krijgen als *Courage The Cowardly Dog* op de programmering zou staan. (Muriel was de eigenaar van de hond Courage samen met haar man Eustace en waren beiden hoogbejaard dus de kans dat ik de bobbel in mijn broek ging behouden was zeer klein wanneer zij op de tv zouden verschijnen.)

Maar helaas... *Johnny Bravo* was bezig; al vanaf de middag blijkbaar zoals ik in de VPRO-gids kon zien.

Een hele marathon nota bene en de lekkerste chicks verschenen naast the man himself op beeld. Dit werkt niet mee. Ik zette de tv uit en ging weer op bed liggen. Uiteindelijk viel ik na ongeveer een uur in slaap en kwam echter pas tegen elven mijn nest uit nadat mijn vader me woest uit bed had getrimd omdat ik volgens hem al veel te laat was met grasmaaien.

Mijn vader Louie was een gezette man. Hij had nog wel veel spieren die hij had gekweekt tijdens zijn 'vietnamjaren' zoals hij dat altijd mooi wist te vertellen maar je kon zien dat het verval eraan zat te komen. Vijftig was hij inmiddels en lang niet meer zo strak en gespierd zoals hij altijd trots op de 'Vietnamfoto' s liet zien als wij onszelf weer eens bevonden op zo'n dodelijk saaie en geforceerde kringverjaardag waar ik nog

altijd fel tegen mijn wil mee naartoe werd gesleurd. Ik was godverdomme al zestien jaar en nog altijd werd ik continue door hun lastiggevalen met dit soort onzin waardoor mijn hele weekend continue naar de klote ging. Mijn doordeweekse dagen bestonden namelijk uit een aaneenschakeling van depressieve en negatieve gedachten wat betreft mijn zelfbeeld. (Ik had behoorlijk wat acne voor mijn gevoel dan wat ik dan vervolgens met Clearasil probeerde weg te werken waardoor mijn huid vervolgens zo rood werd als Meneer Krabs uit *Spongebob Squarepants* en het alleen maar erger en erger leek te worden) Ik wist zelf ook wel dat deze gedachten niet normaal waren en ik gewoon van mijn jeugd moest gaan genieten zonder mijzelf steeds met deze onzin bezig te houden. Ik had het gevoel dat er in het afgelopen jaar minstens vijf jaar verstreken waren; mede door mijn continue fixatie op dit soort onzinnige zaken.

Het was het begin van de zomervakantie, de laatste zomer voordat er weer een nieuw schooljaar zou gaan aanbreken op de hogere school. Het Westlandcollege; daar zou ik over twee maanden gaan starten met de opleiding tot grafisch vormgever. In mijn vrije tijd was ik namelijk regelmatig bezig met het creëren van posters, flyers en logo's voor mensen in mijn omgeving. Ik verdiende er een leuk zakcentje aan. Het enige probleem was dat je van veel van die mensen in je omgeving normaal gesproken nooit wat hoorde maar op het moment dat mensen hoorde via via dat jij jezelf met dit soort zaken bezig hield dan wist iedereen je direct te vinden. Flyers, logo's en posters voor verjaardagen, babyshowers, bedrijven, protesten, het hield maar niet op. Mijn moeder Karen werkte in een bejaardentehuis en had de meest krankzinnige tijden wat betreft werkuren. Dan weer s' middags tot midden in de nacht, dan

weer s' nachts tot het begin van de ochtend. Mijn vader had namelijk een beetje hetzelfde probleem wat betreft werk als mijn moeder. Onregelmatige tijden en vaak 's nachts moeten werken. Mijn vader werkte namelijk als nachtwaker in Naturalis. (Naturalis is een onderzoeksinstituut en museum in Leiden) Ik was er inmiddels zo vaak geweest; mede omdat wij als gezin gratis toegang hadden daar (omdat mijn pa dat destijds bij zijn sollicitatie zo had geregeld) dat het me behoorlijk de keel begon uit te hangen. Ik vroeg me ook altijd af waar hij zo moe van kon raken met zo'n soort type baan. Beetje rondjes lopen in zo'n stoffig museum, toezicht houden op de skeletten en alle deuren en uitgangen meerdere keren per dienst controleren, evenals de parkeerplaats. Lijkt mij heerlijk rustgevend dacht ik, geen gezeik aan je kop van collega's en allerlei geforceerde oppervlakkige small-talk, iets waar ik zelf echt een bloedhekel aan had. Mijn ouders hadden haast nooit ergens tijd voor, en al helemaal geen tijd om zich te verdiepen waar ik mijzelf mee bezig hield, ik was enig kind dus ik moest mijzelf te allen tijden zelf en in mijn eentje zien te vermaken maar daar had ik geen enkele moeite mee. Ik kon thuis soms wel een hele dag mijn klep dichthouden zonder dat ik ook maar één keer mijzelf wurmde tussen het nutteloze gekibbel van mijn ouders die zichzelf altijd over van alles en nog wat druk liepen te maken en vooral over mij omdat ik nou eenmaal niet de politiek correcte Roderik was waarvan zij zouden willen dat ik die was. Ik vroeg mijzelf altijd af waarom de meeste mensen continue moesten leken te ouwehoeren, zelfs als zij letterlijk niets nuttigs te melden hadden. Waarom konden de meeste mensen niet gewoon een keer hun smoel dichthouden? Zoals je misschien wel begrijpt: ik kwam over het algemeen weinig gelijkgestemde praters tegen, en al helemaal niet over de zaken waar ik mijzelf mee bezig hield.

Ik hield me in mijn vrije tijd namelijk veel liever bezig met het kijken van voornamelijk jaren 70 en 80 horrorfilms en kon daar ook echt uren maar dan ook echt uren gefascineerd over vertellen. Zelfs als ik zag dat de ander er geen interesse in had, bleef ik maar doorgaan over dit soort type films.

Extreme gore films zoals *Re-Animator* en *From Beyond* van regisseur *Stuart Gordon* waren mijn absolute favorieten en had ik ook onlangs dankzij mijn bijbeunbaan weten te scoren op dvd. De 'digital versatile disk' was namelijk sinds een jaar ook in Nederland verkrijgbaar en sindsdien was ik druk bezig met uitbreiden van mijn collectie films en dus voornamelijk ook horrorfilms. Op de zolder had ik onlangs nog wat tapes in een oude inmiddels beschimmelde doos gevonden en daar zaten de gekste titels tussen die volgens mijn moeder het daglicht niet konden verdragen en waar ik van haar ook absoluut niet naar mocht kijken. Maar dat deed ik stiekem wel.

Films als *Cannibal Holocaust* en *The Texas Chainsaw Massacre* uit 1974. Niet naar mogen kijken... Wat een onzin. Die effecten zijn zo nep. Wie daar anno nu nog bang van word is echt niks gewend. Ik kon alleen maar in de doos kijken als mijn ouders nachtdienst hadden en beneden stond er nog een oude videorecorder aangesloten die voornamelijk werd gebruikt op van die verschrikkelijke kringverjaardagen om vakantievideo's van Zeeland en Terschelling op terug te kijken, ieder fucking jaar weer.

Ik kon de banden inmiddels dromen, maar mijn opa en oma deden elk jaar weer alsof ze de banden nog nooit gezien hadden en konden alleen maar in het verleden blijven hangen. De gebeurtenissen rondom 9/11 van afgelopen jaar hadden namelijk een gigantische impact op hun gehad. Mijn opa dook iedere keer weg onder een stoel of tafel of welke beschutte plek

dan ook als hij een vliegtuig in de lucht zag of hoorde. Sinds de recente gebeurtenissen was hij helemaal van het padje afgeraakt. Hij raakte ook altijd helemaal over zijn toeren als het maandelijks luchtalarm op de eerste Maandag van de maand afging. Hij begon dan keihard te schreeuwen: *De Duitsers komen, de Duitsers komen, de Duitsers komen!*

Iedere godvergeten fucking maand was het weer dezelfde onzin bij die vent. Voor de rest was het een vrij norse en chagrijnige man die altijd stiekem bij de dames van plezier langsging omdat het volgens hem de laatste jaren wel een uur duurde altijd voordat Oma 'bevochtigd raakte' in haar lage regio, zoals hij dat altijd noemde. Al had hij zo nu en dan ook zijn goede momenten. De recente 'gadget' de 'digital versatile disk' (dvd) vond hij namelijk een buitengewoon fascinerend iets en hij kon zich niet voorstellen dat op zo'n dun schijfje een film van vijf uur kon passen. Mijn oma daarentegen probeerde her en der wel een beetje om mee te komen met de digitale tijdperk, maar als mijn moeder (de ouders van mijn vaders kant waren allang *de pijp uit*; een benaming die hij zelf altijd gebruikte) uitlegde hoe je op de computer op het *World Wide Web* kon geraken, dan werd het mijn oma al snel te ingewikkeld.

Volgens mijn oma was het internet ook een vrij duistere plek waar in haar ogen niemand iets op te zoeken had. *'Al die moderne fratsen ook tegenwoordig met die apparaten en dan ook nog die naakte wijven en gasten die je op zowat iedere pagina tegenkomt. Nee, ik houd er absoluut afstand van! Ik trek mijn handen ervan af!'* schreeuwde ze vaak.

Zelf was ik uiteraard heer en meester op het gebied van computers en ik wist natuurlijk alle goede sites met de geilste wijven die je ooit van je leven had gezien uit mijn hoofd en gelukkig had ik sinds kort ook een laptop bij elkaar weten te sparen van mijn 'dvdbrandgeld' waar ik alle goeie sites in

mapjes en tabbladen had opgeslagen. Enkel een map met naaktfoto's van dat bloedgeile mokkel Ashley ontbrak er nog. Daar moest wel snel verandering in gaan komen, maarja de vraag is: Hoe in godsnaam? Vanuit mijn zolderkamer raam kon ik haar kamer in de verte wel zien, maar vaak was de kamer afgeschermd met een verduisteringsgordijn voor het raam waardoor überhaupt iets van haar lichaam te kunnen bewonderen al onbegonnen werk was.

Zij sliep namelijk ook op zolder en deed vaak haar yoga-oefeningen vlak voor het raam, waardoor ik vanuit mijn positie die ik in mijn luie stoel aannam met de verrekijker goed haar vormen en rondingen kon bewonderen. Vaak trok ik mijzelf dan ook af tussendoor, waarna ik mijn kwakkie in een sok loosde; waarvan inmiddels heel veel paar slechts uit één sok nog maar bestond. Ik durfde namelijk niet mijn volgekwakte sokken in de was te pleuren uit angst dat mijn moeder ze zou vinden.

Daarom had ik namelijk een vuilniszak in mijn kamer verstopt waar ik de volgekwakte sokken in dumpte. En als de vuilniszak vol zat, deed ik bij mijn ouders net alsof ik het afval buiten ging zetten; maar in werkelijkheid kreeg de vuilnisbelt mijn maandelijkse spermacontainer binnen die een hoeveelheid zaad bevatte waar ze bij de spermabank stijl van achterover zouden vallen. Alleen vond ik het nogal ongemakkelijk om mijn kwakkies daar af te geven. Ik wist ook wel dat ik daarmee andere mensen wellicht een ontzettend groot plezier zou doen en daardoor wensen in vervulling konden gaan van talloze kinderloze mensen. Maar toch weerhield iets mij ervan om dat daadwerkelijk te gaan doen. Dan maar op deze manier.

Op deze manier kwam ik de zomer goed en rukkend door en zoop ik daarnaast veel en keek ik stiekem de horrorfilms die ik

van mijn moeder niet mocht zien. Mijn beste vriend heette Dejan. Dejan was een jongen van Servische afkomst. Hij zat thuis nogal vastgeroest in de normen en waarden van zijn familie en had niet echt een goede band met zijn ouders. Ook zijn Opa en Oma woonde bij hem in huis, waardoor het vaak één grote chaos was van gerekketek en nutteloos gekibbel over letterlijk helemaal niets. Altijd als ik bij hem binnen kwam, wilde ik er zo snel mogelijk weg; waarna we naar de boomgaard bij ons in de buurt gingen om heel de avond bier te drinken en muziek te luisteren die volgens mijn moeder door de duivel was gecreëerd.

Bands als *Tool*, *Nine Inch Nails*, *Opeth* en *Alice In Chains* om maar wat voorbeelden te noemen. Heerlijk dit soort avonden. Gewoon rustig op een bankje zitten, een joint rollen, biertje na biertje open trekken en eindeloos filosoferen over de onzinnigheid van het bestaan met deze kneiterharde oorpornеuforie op de achtergrond.

Dejan was ook best wel een simpele gast. Als hij wist dat er van die gele rakkers aan de pas gingen komen, dan vond hij het leven wel '*best gelopen*' zoals hij dat altijd mooi wist uit te drukken. Nuchter kwam er namelijk niet bijster veel diepgang bij deze jongen uit, maar dat hoefde wat mij betreft ook niet. Op een avond als dit kon ik alle problemen waarmee ik zat gewoon vergeten.

Ook al was het maar voor even.

Hoofdstuk 2

Maandagochtend half 9.

Ik was vroeger wakker deze ochtend, omdat ik de ochtendprogrammering van Fox Kids niet wilde missen. Bobby's World en Hamtaro waren net afgelopen; iets wat ik maar series voor wijven en kleine kinderen vond. Al vond ik series als Totally Spies en Beugelbekkie dan wel weer oké. Vooral Clover van Totally Spies vond ik een lekkere geile blondine en ik ging dan ook regelmatig met mijn hand richting mijn broek als het programma bezig was, waarna ik deze razendsnel weer terugtrok wanneer mijn ouders de hoek om kwamen kijken. Niks gek aan; ik rukte me namelijk suf op van alles en nog wat. Daar was ik dan ook gewoon een puber voor. Terwijl de programmering van Fox Kids in volle gang was inmiddels werd er via het reclameblok met de bijbehorende vrolijke banners aangekondigd dat het dit weekend 'horrorweekend' was op deze zender en er een lange marathon van de serie Kippenvel uitgezonden ging worden. Een serie die mij wel intrigeerde maar waar ook mijn vader fel op tegen was. 'Godverdomme! Ik ben godver-de-godver zestien jaar oud en nog altijd loopt mijn moeder me te commanderen op van alles en nog wat. Ik bepaal het tegenwoordig gewoon zelf lekker allemaal!'. Gelukkig zou mijn moeder deze middag de hort op gaan met collega's om gezellig te gaan borrelen en mijn vader zou met zijn maten het café induiken om units te deponeren (een unit is een eenheid, een term die ik gebruikte voor een pint bier).

Gelukkig, ik heb het fort voor mijzelf vandaag! Dan kan ik mooi kijken vanuit het zolderraam of Ashley thuis is en nog met wat spannends bezig is. Wat ben ik toch een ongelofelijke

loser. Waarom bel ik gewoon niet een keer bij haar om een potje stevig te krikken of naja ik bedoel.... een bakje koffie te drinken. We kenden elkaar immers vaag van school; al zat Ashley één klas hoger en ging ze al naar de tweede klas van de hogere school. Verder wist ik niets van haar.

Ja, dat ze mokergeil was, lang blond haar met een flinke c-cup... Dat was eigenlijk het enige wat mij deze bloedhete zomer echt boeide: geile wijven en neuken. Ohja, dat moest er ooit nog een keer van gaan komen... Afijn: het was de hoogste tijd om te rukken nu. Ik startte mijn computer op en ging direct naar een van de profielen van Ashley. Ze had heel veel van die vage foto's die blijkbare in allerlei discotheken hier in de stad en omstreken zo te zien waren gemaakt waar ze vaak voor de helft maar opstond.

Dit is niks! Ik moet een goeie foto van haar volle boezem hebben. Na nog wat doorscrollen en klikken had ik er een gevonden: een vakantiefoto zo te zien, denk ergens in Spanje. Tering wat saai! Spanje, echt zo'n dertien in één dozijn land waar de halve Nederlandse bevolking ieder jaar al naartoe gaat. Ik zou er nog niet dood gevonden willen worden. Afijn, ik haalde mijn stijve kloppende penis uit mijn broek en begon als een bezetene op haar te trekken terwijl ik als een hongerige hyena gehypnotiseerd naar haar volle boezem bleef staren. Het duurde ook niet lang voordat ik klaarkwam en mijn kwakje zoals gewoonlijk in een gloednieuwe sok loosde die daarna direct in een nieuwe vuilniszak achter mijn bed belande. Een plek waar mijn moeder toch nooit keek. Na deze ruksessie voelde ik mijzelf compleet afgestompt en kon ik gaan beginnen met mijn dag. Mijn ouders waren niet thuis, die hadden immers nog geen vakantie en het boeide mij eerlijk gezegd ook vrij weinig wanneer ze wel vakantie hadden. Het enige wat mij boeide was dat ik ongestoord mijn gang kon gaan met mijn

zaken. Ik was deze vakantie mega druk namelijk. Vorig jaar kwam namelijk de game Max Payne uit en nu was deze eindelijk afgeprijsd voor dertig euro. Dus was het tijd om de fiets te pakken en met gierende banden richting de Free Record Shop te gaan. Max Payne was namelijk een ultra gewelddadige game die als mijn moeder het zou zien gelijk een rolberoerte zou krijgen. Ze was ook gewoon helemaal niks gewend; zelf helemaal de beest lopen uithangen van bar naar bar in de jaren tachtig, van vent naar vent lopen en van de ene lijn coke in haar rechterneusgat naar de andere wat ze wel eens stomdronken per ongeluk had verteld op ja je raad het al; zo'n politiek correcte kut kringverjaardag. De gebeurtenissen uit de film *Fear And Loathing In Las Vegas* met *Johnny Depp* en *Benicio Del Toro* uit 1998 waren er niks bij als je haar verhalen moest geloven. Maar ik nam alles wat zij zei met een enorme korrel, of zeg maar gerust een pak zout. Maar ja, je moet ergens over kunnen opscheppen op al die verschrikkelijke burgerlijke kringverjaardagen waar ze zichzelf regelmatig bevond als je verder niet veel te melden had ook.

Afijn, het was nu tijd om van IJsselstein naar Nieuwegein te fietsen richting de Free Record Shop. Nooit begrepen waarom ze die naam ooit zo bedacht hadden. Sinds de invoering van de euro leek je je daar wel helemaal scheel te betalen met die prijzen van ze. Voornamelijk de nieuwe Playstation 2 games; een console die pas sinds een jaar in Nederland verkrijgbaar was. Zelf had ik geen Playstation 2, veel te duur, meer dan zeshonderd euro. Maar ik vond de reclames op tv mateloos fascinerend. Zo was er een bekend regisseur genaamd *David Lynch* in de nieuwe Sony Playstation reclame te zien die behoorlijk luguber was. *David Lynch* die door een vreemde,

duistere en desolate steeg loopt waarna zijn hoofd van zijn romp afvliegt terwijl er een arm in en uit zijn mond vliegt. Daarna volgt er een complete verbijstering over zijn eigen gecreëerde filmpersonages waarna een eendenkop te zien is die zo te zien een maatpak draagt (maar dit verschijnt niet helemaal goed in beeld) en 'Welcome To The Third Place' zegt. Daarna verschijnen de letters van de PS2 langzaam in beeld waarna een vrouwelijke stem keihard PLAYSTATION TWO THE THIRD PLACE! schreeuwt. Einde reclame.

Man wat was dit gaaf zeg, ik moest gewoon een keer een film van deze man zien. Ik had namelijk al het een en ander over hem gelezen op de website MovieMeter; een site die sinds twee jaar in de lucht was en een database site was waar je iedere film kon vinden die je maar in je hoofd haalde.

Geweldig, maar ja hoe ging ik ooit zeshonderd euro bij elkaar kunnen sparen in de zomervakantie.

Dan zou ik geen cent kunnen uitgeven en dat betekende in mijn hoofd al sowieso geen kans maken bij Ashley; want een vrouw van deze tijd wilt flinke stacks zien ('stacks' betekende *stapels geld* in straattaal).

Waarom zou ze überhaupt ook met een puisterige puber zoals ik wat willen? Maar goed ik moest ook weer niet teveel in aannames gaan denken, uiteraard.

Ik was inmiddels aangekomen bij de Free Record Shop en terwijl ik mijn fiets ergens tegenaan zette was ik alweer compleet verbijsterd door wat ik door de ramen van de winkel zag. Het was namelijk echt toring druk binnen.

Er stonden denk ik wel tweehonderd man voor een gigantische televisie; ik denk de grootste die ik ooit heb gezien, van wat ik er vanaf buitenaf in ieder geval van kon zien.

Ik liep naar binnen en ik kwam al direct amper verder dan de

ingang, omdat er een paar enorme kleerkasten van twee meter voor me stonden. Ik wurmde me tussen de mensenmassa door en zag dat er twee bepuiste bebrilde nerds druk bezig waren met mensen omver te knallen in een game op een, jawel; een gloednieuwe Playstation 2!

Ik kon mijn ogen niet geloven: daar stond het apparaat gewoon! In een vitrine, achter glas dan weliswaar. Maar hij stond daar gewoon! Deze nerds (kuch, mensen) waren druk bezig met een compleet nieuw spel dat echt vers van de pers kwam. Namelijk de game Grand Theft Auto (afgekort GTA) Vice City; ontwikkeld door Rockstar. Een uitermate gewelddadig spel dat zich afspeelde in een fictief Miami wat Vice City in de game werd genoemd.

GTA: Miami bekte namelijk voor geen ene meter als je het mij vraagt. Vol verbazing bleef ik kijken naar de schitterend blinkende console en het extreme ultra geweld (zoals ze dat mooi omschreven in de film *A Clockwork Orange* van Stanley Kubrick uit 1971) dat zich op het scherm afspeelde.

Tanks, bazooka's, helikopters, boten... De game had echt van alles en was extreem gewelddadig. Je kon mensen echt op de meest brute manieren om het leven brengen waarna er spectaculaire achtervolgingen plaatsvonden met de politie.

Wat leidde tot gigantische shootouts, een beetje zoals je ook zag zoals in de film *Heat* van Micheal Mann uit 1995 wat tevens één van mijn favoriete films was. Een film die ik regelmatig met mijn vader keek; waar ook mijn moeder altijd weer wat op te zeggen had. Wat een zeikwif was het toch ook! Totaal geen verstand van cinema, kunst of cultuur.

Haar 'vriendinnen' waren ook al uit hetzelfde hout gesneden en kwamen niet veel veel verder dan het niveau van de muziek van Jan Smit en het tijdschrift van de Omroep Max.

Maar niet iedereen kan zo'n superieure smaak als ik hebben

natuurlijk. Daar moest je bijna een studie voor hebben gedaan om zo'n verfijnde smaak op meerdere gebieden te kunnen ontwikkelen.

Uiteindelijk, na nog even naar het scherm te hebben gestaard waar de game op werd vertoont, pakte ik de afgeprijsde game *Max Payne* uit het rek die nog in overvloed beschikbaar was. Niet gek ook; de game was bijna een jaar uit en in de herfst van 2003 zou deel twee al op de markt gebracht worden die onlangs al was aangekondigd.

Ik rekende de game af. 29 euro en 99 cent. Waarom niet gewoon een prijskaartje met 30 euro op de voorkant? Dit was één van de vele, vele dingen die ik niet begreep in het leven. Ik liep weer de winkel uit en stapte op mijn fiets, ging zitten en terwijl ik trapte...

Rakataktaktakkkrrrkkkk.

Natuurlijk.. mijn ketting lag er weer eens af, dat kon er ook nog wel bij. Terwijl ik weer naar binnen staarde, leek de rij met klanten om de game uit te kunnen proberen steeds langer en langer te worden. Geen beginnen aan.

Ik pakte mijn fiets en vervolgde mijn weg richting huis. Onderweg naar huis bedacht ik me om gewoon een keer bij Ashley aan te bellen om haar te vragen voor een drankje; gewoon heel simpel houden, niks speciaals verder. Maar zelfs daar had ik de ballen niet voor om dat te vragen. Het enige wat ik namelijk met mijn ballen deed was deze legen op haar vakantiekiekjes op Kindertent. Terwijl ik verder liep passeerde ik de Voorstraat. Al filosoferend en diep in gedachten.

Ik filosofeerde vaak over het idee dat ik het type personage was zoals *Travis Bickle* uit de film *Taxi Driver* van regisseur *Martin Scorsese* met die heerlijk geile pornosoundtrack die haast de gehele film op de achtergrond werd afgespeeld. Een personage die ook geobsedeerd is door porno en geile wijven en overal

geïrriteerd door raakt in het dagelijkse leven en uiteindelijk met het gajes, gespuis en pooiers afrekenen door ze allemaal omver te knallen. Wauw, was ik maar zoals deze Travis; buitengewoon voortreffelijk vertoont door acteur *Robert De Niro* die echt een lijst legendarische films op zijn naam had staan.

Ik liep weer verder en kwam toevallig langs een videotheek. De Filmclub, uiteraard, hoe kon het ook anders? Ik had mijn lidmaatschapspas al jaren in mijn portemonnee namelijk. Terwijl ik naar binnen keek zag ik de nieuwe releases al staan in de displays.

Zo stond er een ENORME DISPLAY van de nieuwe monsterfilm *Eight Legend Freaks* die net op dvd te huur was waarop een ENORME VOGELSPIN op afgebeeld stond die een tweetal mensen aanviel middenin een woestijn. Lijkt me een enorm slechte film, maar wie weet is het wel een keer wat voor een saaie zondagmiddag. Ik begon wel de rillingen te krijgen naarmate ik er langer naar bleef staren en besloot om door te lopen.

Ik was inmiddels de Voorstraat uitgelopen en liep nu de hoek om de Kerkstraat in waar ik langs een winkel liep waar ze allerlei spullen verkochten van films, series, en weet ik het wat nog meer voor spul. MAGICZZZ heette de winkel. Waarom die ZZZ? Zou je soms direct op de grond in slaap donderden als je binnenstapte?

Ik keek door de etalage en kon door het gedempte licht amper wat zien. Het enige waar ik een glimp van kon opvangen was een grote pop van ongeveer één meter lang die ik kon zien op een schommelstoel achter in de winkel. Ik drukte mijn hoofd tegen het glas en zag dat de pop nogal in elkaar gezakt

voorovergebogen op de stoel zat. Links en rechts van de winkel stonden er twee enorme wanden met action man - poppen aan de rechterkant en aan de linkerkant barbie's.

Ik was zelf inmiddels veel te oud voor action man en verzamelde veel liever poppen van het merk Neca. Ik had er een paar van in mijn slaapkamer van onder andere *The Terminator*, *Ghostbusters* en een Alien uit de eerste *Alien*-film uit 1979.

Deze waren echter wel godsgruwelijk duur dus kon ik er maar eens één in de zoveel tijd bestellen via de officiële Neca site als ik niet al mijn geld aan bier en games had uitgegeven.

Ook gaf ik regelmatig geld uit aan 0906 lijnen als ik in een extreem geile bui was en dat liep hoog in de kosten op.

Maar dat interesseerde mij eigenlijk geen ene bal, als ik mijn kwakkie maar gewoon kwijt was en dan het liefst met een Nederlandse dame aan de lijn want die waren altijd het meest hitsig. Ik besloot om door te lopen want het begon inmiddels tijd te worden voor het avondeten en daarna om de nieuwe game op mijn stokoude computer te installeren. In godsnaam, laat dat kreng die game fatsoenlijk kunnen draaien op die Pentium 2 dan zit er tenminste nog een keer iets mee in dit deprimerende bestaan van mij.

Hoofdstuk 3

Het was inmiddels avond geworden op het moment dat ik thuis kwam. Ik wilde direct naar boven rennen om de game te installeren op de stokoude Windows 98 Pentium 2 tot ik mijn vader hoorde roepen vanuit de keuken; 'Luke eten!'

Ik had helemaal nog geen trek eigenlijk, onderweg naar huis had ik namelijk nog een pitstop gemaakt bij de FEBO voor een patat oorlog met extra veel saus en ui. Maar goed, eerst dan maar even eten en net alsof doen alsof ik honger heb. Terwijl ik aan tafel ging zitten kwam mijn vader met een enorme pan aanlopen in zijn handen en zette deze in het midden van de tafel met de deksel er nog op.

Mooi, we aten vast en zeker spaghetti met gehaktballen, dat ging er nog wel in. Maar toen mijn vader de deksel er vanaf haalde en ik in de pan keek zag ik een enorme berg groene drab drijven. Het was geen andijvie of spinazie (twee dingen die ik beide niet te nassen vond), maar het leek wel een partij kots met snottebellen die erin vermengt waren.

Ik voelde mijn maag omkeren en de patat naar boven komen en trok een heel smerig gezicht.

'Mijn nieuwe specialiteit, andijvie maar dan net even iets anders.' zei hij trots.

Ik dacht dat hij een grap maakte, maar voordat ik iets kon zeggen pleurde mijn vader al een enorme schep van die gore drab op mijn bord.

'Nou,' zei mijn moeder. 'dat ziet er weer voortreffelijk uit Lou, ik ben heel benieuwd.'

'Ik ook. Laten we direct aanvallen.' zei mijn vader.

Thuis waren wij niet gelovig dus het was enkel een kwestie van opscheppen en direct eten. Mijn vader was namelijk jaren terug

al van zijn geloof gevallen; namelijk het Rooms-katholieke geloof. Toen we voor bijna een maand lang continue werden lastig gevallen door Jehova getuigen en hij op een gegeven moment helemaal klaar was met dit hele circus.

De ironie van het verhaal was dat hij daarna wel steeds meer boeken over het geloof begon te lezen, of in ieder geval boeken die 'iets' met het geloof te maken hadden.

Zo was hij bijvoorbeeld helemaal weg van het werk van één of andere Italiaanse dichter ene Dante huppeldepup en daar kon hij dan ook uren over door ratelen tot in het vervelendst aan toe.

Ik vond al die oude boeken echt totaal niet boeiend en las liever gewoon maandelijks de Playboy totdat alle bladzijden aan elkaar vast gekleefd zaten en het hele magazine niet meer open kon en je het alleen nog kon oprollen om het daarna als vliegenmepper te kunnen gebruiken.

Mijn vader wilde net roepen *aaaaaanvallluuhhh!* tot er plotseling werd aangebeeld.

'Als het weer van die jehova mafkezen zijn, dan ga ik de supersoakers uit de schuur halen.' mompelde hij binnensmonds.

'Nou, nou, daar zullen ze van schrikken.' mompelde ik.

Maar mijn vader was inmiddels van tafel gelopen en stond, zo te horen, met een stel kinderen te praten. De tijd van de kinderpostzegels was weer angebroken en die kochten mijn ouders altijd. Blijkbaar hadden ze dit jaar postzegels van de Donald Duck ertussen zitten, want daar was mijn moeder helemaal weg van.

Ik hoorde haar al roepen: 'Ooh Lou, die zegels met Loebas erop zijn echt leuk!'

Ze stond inmiddels ook al bij de deur.

Dit is mijn kans dacht ik. Ik pakte mijn bord en sloop ermee naar de keuken terwijl mijn ouders nog druk bezig waren om

postzegels uit te zoeken. Ik veegde de groene smurrie met slechts één mesbeweging van mijn bord in een open vuilniszak, die alvast bij de deur klaarstond om dichtgeknoopt en naar buiten gebracht te worden. Ik dekte de drab daarna af met keukenpapier zodat ze niks door zouden hebben.

Ik sjeesde weer terug naar tafel en ging razendsnel zitten want mijn ouders kwamen ook alweer de kamer in gelopen.

Mijn vader keek naar mijn lege bord.

'Je hebt het al op?' vroeg hij verbaasd.

'Jazeker, het was heerlijk!'

'Dat is mooi, dan eten we het volgende week weer!'

Godverdomme, nu moest ik iemand zien te regelen die volgende week aan zou bellen tijdens het avondeten zodat ik weer dezelfde stunt uit moest zien te halen, verdomme!

Maar dat was een zorg voor later.

'Het eten was lekker.' mompelde ik nog terwijl ik van tafel liep.

Mijn vader knikte echter allemaal maar en er kwam enkel wat gemompel uit.

Vast de verkeerde postzegels gekocht, maar dat maakte allemaal niks uit want het was tijd om de game installeren.

Ik sjeesde naar boven en deed de game Max Payne in de discdrive. Zowaar, de installatie begon direct en zou maar een uur gaan duren in plaats van de gebruikelijke twee uur zoals vaak het geval was op dit ouwe klereding.

Had ik maar een Playstation 2. dan zou ik dagenlang achter elkaar door kunnen gamen zonder de hele tijd die klote installaties van al die moderne games. Wat zou ik gaan doen?

Even een snelle fapsessie? Nee mijn ouders waren beiden thuis dus dat was veel te riskant. Ik besloot uiteindelijk om even de hort op te gaan naar de videotheek om te kijken of er nog *nieuwe releases* waren uitgekomen deze week. Een jas was niet

nodig, het was buiten bloedheet en ik kreeg direct zin in zo'n koude kletser.

Gelukkig was de Edah dichtbij en ik liep direct naar het vak waar het gekoelde bier stond. Terwijl ik richting de kassa's liep hoopte ik nog dat er wat lekkere kassière's aanwezig waren maar helaas. Achter iedere kassa zaten slechts van die ouwe Bertha's met van dat rood geverfde korte stekeltjeshaar, en allemaal hadden ze zo'n rokersstem alsof ze twee pakken Samson per dag wegpaften. Deze lui hadden vast een abonnement op de Omroep Max, dat kon haast niet anders. Ik liep naar een willekeurige kassa en zette mijn halve liter gekoelde Heineken op de band.

'Mag ik je ID even zien, jongeman?' vroeg een tamelijk gezette vrouw achter de kassa.

Aan haar naamplaatje zag ik dat ze Gerda heette. Ik toonde mijn identiteitsbewijs aan de vrouw en die keek er voor meer dan vijf seconden naar.

'Je ziet er wel tamelijk jong uit,' zei ze 'is deze kaart echt niet vervalst?'

Ze riep nog een collega erbij van een andere kassa om ook naar de kaart te komen kijken. Ik was er inmiddels al helemaal klaar mee met dit geneuzel en wilde gewoon zo snel mogelijk weg met mijn halve liter, maar uiteindelijk kwamen ze tot de conclusie dat de ID kaart toch wel echt was.

'Dan wordt het twee euro en twintig cent jongeman.' zei ze met zo'n doorrookte zeikstem.

Ik pleurde het geld op de toonbak en liep weg. Ik had helemaal geen tijd voor al deze flauwekul. Met grote passen liep ik de winkel uit en trok direct mijn blik open.

Man, wat smaakt zo'n koude kletser toch goed op zo'n bloedhete dag als dit, het was buiten immers bijna dertig graden.

Al wandelend met het blik in mijn hand liep ik de Voorstraat weer in en passeerde de Bart Smit.

Deze was nog open en ik zag dat ze een speciale actie hadden met Barbiepoppen. *Drie halen, twee betalen!* stond er in een tekstballon op een grote reclameposter die op de ruit geplakt was. De pop lachte vriendelijk en had toch best wel twee grote puntige pluspunten onder dat jurkje zitten zoals ik kon zien.

Waarom koopt iedereen toch die meuk. Commerciële, veel te dure plastic rotzooi wat binnen een week stukgaat.

Mijn neca poppen gingen een leven lang mee en zagen er een stuk beter uit. Maar als je daar bij mensen over begon dat je die verzamelde dan werd je door de gemiddelde Jan Lul direct voor autist of nerd uitgemaakt.

Ik had zo'n hekel aan dat algemene, oppervlakkige gelul van mensen die zich ook veelal liepen te bemoeien over zaken waar ze in mijn ogen helemaal geen verstand van hadden.

Toen ik weer terug in de Kerkstraat kwam, liep ik direct weer naar de MAGICZZZ en zag dat deze nog twintig minuten open was. Ik wilde net naar binnen lopen toen ik me realiseerde dat ik mijn halve liter pils nog niet op had en gooide deze in één terug achterover waarna een enorm luide boer volgde.

Eenmaal binnen zag ik achter in de zaak een lange oudere man van zo'n één meter negentig achter de balie staan.

Voor de rest was er niemand in de winkel, maar ik keek mijn ogen uit van wat ik allemaal zag staan. Figuren van onder andere *Neil Armstrong, Abraham Lincoln, Winston Churchill* en nog meer van zulks. Aan de andere kant zag ik een hele wand met actiefiguren van *Adolf Hitler, Heinrich Himmler* en *Jozef Stalin* staan en ik vroeg mijzelf af of dit wel allemaal legaal was wat deze man hier verkocht in zijn zaak.

'Kan ik je soms helpen, jongeman?' vroeg de lange oude man aan me terwijl hij met zijn hand door zijn halflange witte haar

streek. De man deed me erg veel denken aan Dr. Emmet Brown een fictief personage uit de *Back To The Future* films. 'Ehmm... ik kijk enkel even rond.'

Wat een vreemde toestand hier binnen, geen enkel 'normaal' actiefiguur was hier te koop. Ik liep langs een andere wand waar figuren stonden van onder andere Robert Oppenheimer en Albert Einstein. Ik liep de hoek om langs een andere stelling en zag dat daar figuren in stonden van allerlei bekende seriemoordenaars; Ted Bundy, Jeffrey Dahmer en Jack The Ripper. Al verbaast keek ik ernaar. Dat is ook iets wat je niet iedere dag tegenkomt.

De figuren waren ook niet van Neca of een ander merk dat ik kende maar afkomst van een bedrijf genaamd: 'Unknown Enterprise' een merk wat mij echt niks zei.

Ik wilde net het Jeffrey Dahmer figuur oppakken toen ik achter in de winkel Dr. Emmet Brown hoorde roepen.

'Eeeuhmm aanraken betekent in deze winkel kopen jongeman!' 'Ehmm.. sorry, daar heb ik geen geld voor... Deze figuren zijn ver boven mijn budget.'

'Niks mee te maken.' zei de verkoper; zijn stem verheffend. 'Ik blijf erbij; aaaaanraken betekent hierrrrrr KOPEN JONGE-MAN!'

Ik vond dit Jeffrey Dahmer figuur echter totaal niet boeiend en zei tegen de man: 'Ja maar meneer, dit ding kost honderd euro, daar heb ik geen geld voor en ik vind deze sowieso niet echt leuk en was niet van plan om hem te kopen. '

'Lees het bord links achter mij!' zei de vent die op Dr. Emmet Brown leek.

Links zag ik het bord waarop in koeienletters exact dezelfde omschrijving stond zoals deze vreemde snuiter het zojuist ook zei: *Aaaaanraken betekent hierrrrrr KOPEN!*

Wat een rare slogan was dit, deze vent heeft totaal geen

verstand van marketing.

'Meneer kan ik echt niet gewoon weg zonder iets af te rekenen?'

'Geen sprake van!' zei de man nu steeds kwader wordend.

'Protocol betekent hier in deze winkel protocol en anders bel ik gewoon direct de politie!'

Ik kon er nu blijkbaar niet meer onderuit komen en pakte mijn honderd eurobiljet uit mijn kontzak waar ik met mijn ouders afspraken over had gemaakt om het te gaan storten bij De Postbank en rekende het Jeffrey Dahmer figuur af.

'Zie,' zei Dr. Emmet Brown nu vooroverbuigend naar mij toe.

'Dat was toch niet zo moeilijk hè? Wil je er nog een tasje bij soms?' vroeg hij op een behoorlijk ongemakkelijke en griezelige toon.

'Ja doe maar.' zei ik kortaf.

Ik liep richting de deur van de winkel en toen ik buiten was moest ik even laten bezinken wat zojuist net binnen allemaal was gebeurd. Hoe kan zo'n vent nou de politie voor mij bellen als ik niet eens iets heb gestolen? Ik kon het totaal niet plaatsen wat er zojuist daarbinnen plaats had gevonden en besloot er ook niet meer te komen. Maar goed, ik zat nu wel met zo'n actiefiguur waar mijn ouders een rolberoerte van zouden krijgen als ze het te zien zouden krijgen, ik moest dit ding ergens in mijn kamer zien te verstoppen, wie weet kon ik het nog wel zien te verkopen op marktplaats voor de helft van het geld.

Ik besloot om nog even naar het café te gaan verderop in de straat, maar terwijl ik mij dit bedacht schoot het me direct te binnen dat ik amper meer een cent op zak had. Slechts vijf euro zat er nog in mijn *Friday The 13th* portemonnee en dat was echt net genoeg voor een paar halve liters Schültenbräu.

Ik moest ook minder bier gaan drinken; dit gaat helemaal de verkeerde kant op. Ik krabde op mijn voorhoofd, waardoor er een grote puist open knapte. Het pus spoot eruit en ik voelde het pitje tussen mijn vingertoppen. Nu was het dan eindelijk tijd om langs de videotheek te gaan. Daar aangekomen zag ik dat er op het raam een paar nieuwe filmposters waren geplakt van films die sinds deze week eindelijk te huur waren. *The Lord Of The Rings* (die ik uiteraard allang had gezien afgelopen December in de bios) *Training Day* (een film met Denzel Washington en Ethan Hawke die hele goeie recensies kreeg op Moviemeter maar die ik wel een keer op tv zou zien) en *Donnie Darko* een film die mij enorm intrigeerde door het mysterieuze blauwe konijn dat op de poster afgebeeld stond die een behoorlijk griezelige grimas trok.

Ik besloot om deze vanavond wellicht te gaan kijken en liep naar binnen naar de 'Donnie Darko wand' die in de winkel gemaakt was, pakte de dvd en liep direct naar de balie.

De jongen achter de balie zat met zijn baseballcap naar beneden te kijken op een krakkemikkige bureaustoel die op instorten leek te staan. Ik drukte op de bel op de balie en de jongen schoot ineens omhoog.

'Ehh, ken ik je helpen?' vroeg de jongen.

'Yes, jazeke, deze graag.'

Ik legde de dvd op de toonbank.

'Ehmm... Juist ja,' zei de jongen toen hij de dvd pakte en keek naar de kijkwijzer.

'Ik ben zestien!' zei ik direct

De jongen keek mij aan en zei direct met een behoorlijk plat Amsterdams accent: 'Ach ja man, dat ken mij echt niks verrotten hoor man, ik ga echt niet naar je leeftijd hier lopen vragen. Ik hou niet van al die protocollen weet je wel, daar heb ik gewoon schijt aan man.'

'Mooi, dan wil ik hem graag voor één dag huren.'

'Donnie Darko hè.' zei de jongen terwijl hij mijn clubkaart scande en drie euro vijftig aansloeg voor een eendagsfilm. 'die film moet je minimaal drie keer kijken man, voordat je er iets van ken begrijpen, hij is echt vaag man die film.'

'Das mooi,' zei ik. 'Ik hou wel van diepgaande films want al die superheldenshit van tegenwoordig kan ik nou zo onderhand wel dromen. De jongen deed de film in een tasje en gaf me er nog een Donnie Darko poster bij.

'Cadeautje van de zaak man.' zei hij.

Ik bedankte hem en liep met de film en een filmposter de winkel uit. Ik had wel zin om deze film vanavond nog te gaan kijken, op mijn kamer stond namelijk een vrij nieuwe tv met een dvd-speler die ik afgelopen kerst van mijn ouders had gekregen. Vanavond had ik toch niks te doen. Zou ik Ashley vragen om vanavond film te komen kijken? Ach nee, dit is vast geen film om met een meid te gaan zitten kijken. Wat een watje was ik toch ook, ik bleef liever stiekem gewoon een zielige kindertentrucker.

Ik veegde het idee direct van de baan. Mijn geld was nu alweer bijna op en ik vond het verder ook wel best gelopen voor de rest van de avond.

Thuis zou er nog wel pils in de koelkast staan.

Thuis aangekomen keek ik direct in de koelkast voor een paar van die ijskoude kletsers en zowaar had mijn pa (die in de huiskamer Formule 1 zat te kijken) net de koelkast aangevuld. 'Luke, dat bier is voor mij voor tijdens de race, hè!' riep mijn vader vanuit de woonkamer richting de keuken op het moment dat ik er eentje wilde pakken en de flesjes tegen elkaar kletterden.

'Mag ik er niet eentje?' riep ik terug.